

купи, ще го нападне населението, заедно съ поповетъ, а Отецъ Максимъ му казалъ: „кажи имъ, че азъ те накарахъ“. Този игумень, Отецъ Максимъ, бѣше уважаемъ отъ всичкото население въ Лѣсковецъ и околнитъ села, а простолудието дори го обожаваше за красноречието и доброто му и скромно обхождение съ всички. Стрика ми купилъ книгитъ и, като ги занесалъ въ черкова, свещеницитъ го нападнали и му говорѣли: — „Какъвъ си ти да харчишъ черковнитъ пари за „Еретически книги“? Но, когато имъ казалъ, че Отецъ Максимъ го накаралъ, се не противили много, като знаели, че Отецъ Максимъ е много уважаемъ и отъ чорбаджии, и отъ простонародие. Взели книгитъ, хвърлили си въ единъ жгълъ на олтаря и ги имали, като запрѣтени и, слѣдъ станалото съ гръцкитъ книги, като нѣмаше отгдѣ да купятъ други, затвориша черковата и отидоха при Неофита владика — най голѣмъ гонителъ на Българщината. Владиката, слѣдъ туй, изпратилъ Архимандрита си, който не се отби въ никоя частна кжща а въ конака, гдето повика всичкитъ чорбажии и старци, разпитва ги не знаятъ ли нѣкой, кой е взелъ тѣзи книги и паконецъ рѣшили, че това е момчешка работа, на ученицитъ, защото другитъ бѣха безграмотни и не знаеха значението на книги.ѣ. Тогава повикаха нѣколко млади ученици изъ школата и съ заплашване и затворъ ги мжчили да кажатъ, безъ да имъ дойде на умъ за мене, а затвориша ония, които нищо не знаеха за станалото и не бѣха въ състояние да мислятъ за любородство. Като не можи нищо да разбере отъ работа, архимандрита си отиде само съ заплашване чорбажиитъ съ афоресване отъ владиката. Азъ тогава имахъ двѣ кжщи. Въ едната ми кжща имаше харманлъкъ, въ харманлъка — плѣвникъ. Плѣвника бѣше пѣленъ съ чужда плѣва — на Цани Календжинвъ, мой роднина — и за да не би се разтърсили подиръ въ всѣка кжща и случайно да ги намѣрятъ у стрика ми, та отъ това да посрада и той, мене не ми бѣше трудно и още на вечерята ги прѣнесохъ въ моя плѣвникъ и ги заровихъ въ останалата отъ прѣзъ зимата плѣва. Поповетъ като не намеряха други книги, а да не служатъ не могатъ, щатъ не щатъ захванаха да служатъ и четатъ на славянски и тѣй калпаво четѣха, щото доволно бѣше човѣкъ малко да знае славянски и да падне отъ смѣхъ. Особено имъ бѣше трудно, като срѣщнѣха нѣкая дума съ титла. Тогава тѣ кипваха и купъ псувни се изсипваха върху този който имъ открадналъ книгитъ, и удрѣха съ ржцѣ мѣстото, гдѣто не разбираха. Като видѣха, че не ще намѣрятъ вече гръцки книги и трѣбва па четатъ славянски, носѣха минеитъ и еван-